

Arrest

nr. 126 309 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 3 juli 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 26 april 2014.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. NAULAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 november 2012 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 12 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, betreft de eerste bestreden beslissing.

1.2. Eveneens op 29 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 12 juni 2013 ter kennis wordt gebracht, betreft de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. De Raad merkt, zoals tevens in de beschikking werd gesteld, ambtshalve op dat verzoeker geen middel ontwikkelde ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter terechtzitting formuleert verzoeker wat dit betreft volgende opmerking: *“Voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, meent zij dat dit een volgbeslissing is van de beslissing die werd genomen met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, zodat bij een vernietiging van deze laatste beslissing ook het bevel dient te worden vernietigd.”* Het betoog dat de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, een vervolgbeslissing betreft van de eerste bestreden beslissing, betreft een betoog dat niet werd ontwikkeld in het verzoekschrift. Het is niet toegestaan een nieuw argument te formuleren ter terechtzitting met betrekking tot de in de beschikking opgenomen grond dat geen ander middel ontwikkeld werd met betrekking tot de tweede bestreden beslissing (cf. punt 3.3). Hoe dan ook, merkt de Raad op dat een verdere uiteenzetting ontbreekt omtrent de redenen waarom verzoeker van oordeel is dat de tweede bestreden beslissing een vervolgbeslissing betreft. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd integendeel gegeven op een afzonderlijke juridische en feitelijke grondslag. Er kan ook niet worden vastgesteld dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing enige invloed heeft op de juridische en feitelijke motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen het op 13 december 2013 aan verzoeker betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op deze vaststelling dringt zich geen onderzoek op van de in de nota met opmerkingen ontwikkelde exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, opgeworpen om een andere reden.

3. Onderzoek van het beroep voor wat de eerste bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoeker voert in wat als een enig en eerste middel kan worden beschouwd een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij meent tevens dat er sprake is van *“een gebrekkige motivering van de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken”*.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 22 april 2014 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. Deze beschikking werd op 23 april 2014 per aangetekende zending aan de partijen overgemaakt.

3.3. Verzoeker richt op 25 april 2014 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-

2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 mei 2014 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter wijst partijen op de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en de erin vervatte criteria: het is niet omdat de instructie op zich is vernietigd dat de criteria niet meer van toepassing zouden zijn, zodat de Raad de beslissing aan deze criteria dient te toetsen.”*

Verzoeker betoogt dat een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de instructie van 19 juli 2009 en de hierin opgenomen criteria. Hij erkent dat de instructie zelf werd vernietigd, doch meent dat de criteria nog steeds gelden. Er kan evenwel niet worden ingezien hoe de instructie en de hierin opgenomen criteria van elkaar kunnen worden losgekoppeld. De Raad van State vernietigde de instructie bij arrest met nummer 198.769 van 9 december 2012, precies omwille van het gegeven dat de hierin vervatte criteria ertoe leidden dat de betrokken vreemdeling werd vrijgesteld van de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden. In zoverre verzoeker meent dat de criteria nog wel een rol kunnen spelen in het kader van het vertrouwens- en gelijkheidsbeginsel – in die zin dat het niet langer toepassen van deze criteria omwille van voormeld vernietigingsarrest van de Raad van State een schending uitmaakt van deze beginselen – merkt de Raad op, zoals tevens reeds in de beschikking werd gesteld, dat een beginsel van behoorlijk bestuur niet contra legem kan worden toegepast. Verzoeker kan zich aldus niet op de toepassing van de criteria van de instructie van 19 juli 2009, waarvan reeds werd vastgesteld dat deze onwettig zijn, beroepen om een schending van het vertrouwens- of gelijkheidsbeginsel aan te voeren.

Gelet op bovenstaande dient de Raad op te merken dat verzoeker geen elementen aanbrengt die ertoe leiden anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA